

CRIP: hvorfor er de normale altid så blæste?

Foto: Petra Kleis/Gyldendal.

HENRIK BODHOLDT

22.08.2025

BØGER // ANMELDELSE – Caspar Eric's *CRIP* er et opråb, et manifest, en poetisk sværvægter i debatten om, hvordan vi behandler de udsatte. Den er ikke alene læseværdig og varmt anbefalet. Den burde være pensum og pligtlæsning for enhver, som er samfundsmæssigt engageret – og i særdeleshed for folkevalgte politikere.

CRIP

Forfatter: Caspar Eric

Forlag: Gyldendal

Er udkommet

Da Caspar Eric i 2023 udgav *Nye Balancer* brød han lydmuren for de handicappede, de oversete, det enorme mindretal af mennesker med en hverdag fyldt med fysiske såvel som mentale udfordringer. "Handicapdigte" blev en ny undergenre opfundet af digteren selv, og *CRIP* leverer en naturlig udvidelse af de temaer, han slog an for to år siden.

Stemmen er den samme, indignationen og vreden er intakt, men han breder sig mere ud, og *CRIP* fremstår endnu bedre komponeret og varieret. Den er delt op i kapitler med hver sit hovedtema, og han lægger dystert ud med afsnittet ”Morpheus” – med det samme er digteren politisk:

*nu står landets politikere
på scenen igen
og siger, at vi
de handicappede
er for dyre i drift
at det er vores skyld
når man igen må spare
ude i kommunerne.*

*gøgeungeretorikken er tilbage.
so am i.*

Digteren kommer langt omkring i *CRIP*. I afsnittet ”fitness world” udfordrer han sig selv og sin krop:

*jeg har altid følt mig ekskluderet fra fitnessrummet
lært at søge væk fra de steder, hvor kroppen er i fokus
det var som regel typer som Nick, der blev crossfit-instruktører.
de drenge, der låste mig inde på toilettet.
de drenge, der lærte mig, at min krop ikke var min egen.*

Caspar Eric har levet hele sit liv med cerebral parese, det er hans livsvilkår. I et dejligt personligt afsnit møder vi den unge Caspar Eric og hans barndomsven Martin, men også Stephanie, som knuser hans hjerte da hun i alles påhør siger ”lugter her ikke lidt af spasser?”

Det begynder at gå op for forfatteren, at han ikke er den eneste med handicap:

*der har været så mange handicappede omkring mig
som jeg har lært ikke-at-se*

Digteren veksler mellem moderne poesi, og stykker af prosa. Hans sprog er direkte, ret beset ikke-lyrisk i gængs forstand og uden omsvøb, og han er fremragende til at levere den rette punchline for at understrege sine pointer. Det politiske blandes med det personlige, og i afsnittet ”autobiografi” bliver stemningen trykket når vi hører om hans opvækst.

*... at folk kigger på mit ben, sårer mig ikke.
men det vidner om fraværet*

af andre crips ...

og

*tilbage i børnehaven var jeg altid hunden
når vi skulle lege 'far, mor og børn'*

Det er ikke nok

Er dokumentaristisk digtning en genre? Caspar Eric bevæger sig i hvert fald i den retning, når han opridses dansk handicappolitik med udgangspunkt i K.K. Steinckes sociallov fra 1930'erne, som lægger linjen for synet på de handicappede som en belastning for samfundet, der bør modvirkes via "Forædling af Racen, den saakaldte Eugenik".

Selvom vi ikke skal mange årtier tilbage i Danmarkshistorien for at finde frygtelige overgreb mod minoriteter, er der jo heldigvis rykket meget i vores fælles accept af – og respekt for – udsatte.

Bare ikke nok, er Caspar Erics budskab.

*hvornår får vi en handicappet cowboy
der kører ud mod solnedgangen
i en smadret honda civic
mens den gamle verden går i stykker.
vroom, vroom, bitches.
nu er tiden kommet.*

Caspar Eric leverer igen en meget personlig beretning, som tvinger læseren til at reflektere og tage stilling, men han er også mere omfavnende og inkluderende. Han er reelt blevet et talerør for CRIPs.

I afsnittet "nothing about us without us" gengiver han et fællesdigt, skabt på Skolen for crip-poesi, hvor andre mennesker med cerebral parese udtrykker deres drømme i en sætning.

Han følger op med stemmer fra mødre. Det bliver til digte om det værste og det bedste ved at have et handicappet barn. Disse og fællesdigtene giver *CRIP* endnu mere vægt som et dokument og en samlet røst fra grupper i det danske samfund, som har brug for mere forståelse, empati, og allerhelst politikker og budgetter, der kan bakke op om dem og deres behov.

I Danmark har vi både et handicapforbund, en ulykkespatientforening, en amputationsforening, en muskelsvindsfond og mange flere og andre repræsentanter

for udsatte grupper men måske mangler vi bare et Medmenneskeministerium? Caspar Eric må være oplagt til ministerposten.

Et opråb, et manifest

Et meget rørende og opløftende afsnit er ”paris 2024”, som omhandler de paralympiske lege.

Jeg husker selv hvor rørt jeg blev over de stærke skæbner og endnu stærkere viljer, som skabte uforglemmelige øjeblikke for dem selv og alle os andre, som så med. Caspar Eric var dernede sammen med sin kæreste (som vi kun kender som ”B”), og deler nogle bevægende oplevelser med læseren.

Afsnittet afsluttes med en besk kommentar:

til afslutningsceremonien
står Macron på
den store scene
med de franske atleter:
de har krykker
og kørestole
og høreapparater på.

så begynder præsidenten
at klappe og råbe:
*dem som ikke hopper
de hader Frankrig.*

B griner og spyr
cola zero
ud af næsen:

*hvorfor er de normale
altid så blæste?”*

Kontrasten og kløften mellem vi *crips* og de privilegerede raske (politikere), som tilsyneladende er blinde for de svages behov, er et gennemgående tema i bogen. Jeg er heller ikke i tvivl om, at publikum vil få forskellige oplevelser af *CRIP*, afhængigt af om de tilhører de oversete eller de overseende, henholdsvis selv er *crips* eller ”raske”.

Det har jeg oplevet på egen krop. Jeg læste første gang *Nye Balancer*, da den udkom, og derefter igen efter min ulykke, som efterlod mig som et nyt medlem af crip-samfundet. Pludselig kunne jeg relatere mere direkte til stoffet. Det greb mig og rørte mig dybt.

alle ved, at de kan få et handicap i løbet af livet. men alligevel tror ingen, at det rammer dem.

Caspar Erics *CRIP* er et opråb, et manifest, en poetisk sværvægter i debatten om, hvordan vi behandler de udsatte. Den er ikke alene læseværdig og varmt anbefalet. Den burde være pensum og pligtlæsning for enhver, som er samfundsmæssigt engageret – og i særdeleshed for folkevalgte politikere.

*

CRIP

diote

CASPPAR

ERIC

Gyldenhal

Forside: Gyldendal.

Casper Eric

Henrik Bodholdt

POV Weekend

HENRIK BODHOLDT

Henrik Bodholdt (f. 1965) er vokset op på Københavns Vestegn, men har siden år 2000 boet i Costa Rica, hvor han arbejder som kakaobonde og chokolademager. Henrik har grundlagt det prisvindende Maleku Chocolate, som også har en dansk afdeling. Sammen med sin søn Sebastian, bor han i den lill...

POV Overblik

Støt POV's arbejde som uafhængigt medie og modtag **POV Overblik** samt dagens udvalgte tophistorier alle hverdage, direkte i din postkasse.

- Et kritisk nyhedsoverblik fra ind- og udland
- Indsigt baseret på selvstændig research
- Dagens tophistorier fra POV International
- I din indbakke **alle hverdage** kl. 12.00
- Betal med **MobilePay**

For kun 25 kr. om måneden giver du POV International mulighed for at bringe uafhængig kvalitetsjournalistik.

25 kr./md.

Overblik

TOPHISTORIER

SENESTE

POV International

HVAD ER POV?

REDAKTION